

L'albatros

El Madrid porta la samarreta d'un blanc immaculat amb motiu del Centenari. Per a la Champions, però, estaria bé que hi

**DUTXA
FREDA**

tornessin a dur publicitat. Podrien posar-hi un albatros en agraïment al *pelotazo* d'Álvarez del Manzano o al madridisme confès d'Aznar. Seria la manera que a Europa també entenguessin el perquè de tanta prepotència. Aquí no ens calen pistes: tots ens coneixem. / AGUSTÍ DANÉS.

El sentit de la gesta del Figueres, més enllà de l'inqüestionable mèrit esportiu, rau en la capacitat per atraure l'atenció cap al futbol de persones que fins ara en vivien totalment al marge (i que, eliminat el Figueres, ja hi tornen a viure), gent que m'explica que dimecres passat, a la Corunya, els figuerencs van empatar «amb una jugada d'aquelles que posen la pilota a terra i xuten contra el porter sense que s'hi posi ningú més al davant». La proximitat deu ser l'únic factor capaç

DE RABONA

Lliga catalana de les estrelles, ara

d'estrelles en què el Tenerife o el Rayo no ens fan ni fred ni calor. Assolir el nivell de lligues com l'holandesa, posem per cas, costaria poc. I la por de no ser competitius a Europa no és cap excusa, tenint en compte que algun equip holandès ha guanyat més copes continentals que el Barça. / CARLES RIBERA

de captar nous aficionats, i aquest fet porta a plantejar si un campionat amb Barça, Espanyol, Figueres, Nàstic, Lleida, Palamós, etc. no acabaria sent tan emocionant com una lliga

[TRIBUNA COBERTA JOSEP MALDONADO]

Encara hi som a temps

Voldria començar agraint l'oportunitat de disposar d'una finestra per exposar les meves opinions sobre el món que més m'apassiona, com és el de l'esport, i molt més concretament sobre el futbol en general i, com a culer que sóc, el Barça en particular. Per tant aprofitaré la passió que sento i els coneixements que he pogut adquirir per donar el meu particular i subjectiu punt de vista sobre com està el Barça i sobre tot allò que es viu al voltant d'aquesta entitat la qual hem definit com a «més que un club».

I també no em puc estar de celebrar l'arribada d'aquest nou diari esportiu. Res més positiu que la gent a la qual li agrada l'esport, juntament amb l'oferta periodística que tenien fins ara, pugui tenir també l'oportunitat de rebre l'actualitat esportiva en la llengua que ens és pròpia, el català.

Quan vaig rebre l'encàrrec d'escriure del Barça i del seu món, vaig barrinar força estona, perquè en un primer moment em vaig adonar que si es vol parlar de tot el que envolta aquest club donaria per omplir tot el diari. Per tant calia prioritzar i, malgrat que ja han passat alguns dies, em voldria referir a les declaracions que algun dels nostres jugadors ha fet i que hem vist reflectides als mitjans de comunicació. I en particular em refereixo a la que va fer un jugador estimat, un home de la casa com és en Gerard.

Ja és trist que un carat com en Rivaldo, després d'haver estat uns quants anys a Catalunya, no s'adoni del que significa per a nosaltres que

Els nostres jugadors són espill dels joves, i han d'ajudar a la nostra autoestima. / EFE

digui que Brasil no pot jugar contra Catalunya. Afortunadament no li han fet cas. Però, particularment, encara em sobta més que un jugador català, un jugador apreciat per tota l'afició com és en Gerard caigui en el mateix parany.

Fóra bo que, de mica en mica, els nostres esportistes d'elit anessin aprofundint en el concepte de la necessitat que té Catalunya de les seves seleccions nacionals esportives. Ells, els nostres esportistes, són l'espill de molta gent, sobretot dels joves, i poden ajudar molt en aquesta

autoestima que Catalunya ha de tenir, com té qualsevol país, defensant conceptes com aquest.

També sobta sentir-li dir que disfruta veient jugar el Real Madrid i quan se sent això un es pregunta: Qui ha de fer disfrutar els culers? Sens dubte els jugadors. Per tant seria preferible dedicar-se a fer disfrutar l'afició pròpia que no fer declaracions com aquestes. I cal fer constar que, encara que en aquest cas hagi personalitzat les preocupacions dels culers en un sol jugador, aquest home ens consta l'estima

que sent pels colors blaugrana, cosa que ha demostrat a bastament, no només de paraula, sinó a l'hora de fitxar pel Barça renunciant a altres ofertes, ofertes de clubs que li oferien quantitats econòmiques molt superiors. Per tant, que una cosa vagi per l'altra i girem full a un moment desafortunat.

Però, pensant en veu alta, em pregunto, com crec que es pregunten la majoria dels culers: què passa amb el Barça? Què cal fer per arribar a la fórmula màgica que permeti jugar bé i guanyar? Al marge de la clara victòria de Tenerife, és lícit fer-nos aquestes preguntes. Hi ha gent que diu que el que cal és guanyar encara que es jugui malament. Jo no ho comparteixo i crec que després del temps que fa que patim al camp, que no veiem bon joc i que tampoc guanyem campionats cal un esforç de tothom per aixecar els ànims dels barcelonistes.

No podem mirar enrere, sabem que difícilment es podrà repetir un *dream team* com el que vàrem disfrutar, però el Barça ha d'anar als camps contraris a guanyar i, sobretot, ha de ser respectat i temut futbolísticament, cosa que ara no passa com s'ha demostrat amb equips que lluiten pel descens.

No hi ha fórmules màgiques, però és cert que, com tot a la vida, cal posar tota la carn a la graella i això és el que ara toca si no volem patir noves decepcions, veure el camp mig buit i els sentiments i les il·lusions defraudades.

Encara hi som a temps. Som-hi!

